

være gaaet op, at Historien lader sig ikke gøre om, og at det ikke kan nytte noget at pukke paa, at Højre meget godt kan være regerende Parti, selv om det har et meget lille Mindretal i Folketinget, og det begynder at gaa op for nogle af Højres Politikere, at der skal lægges Vægt paa at gøre Erobringer ved Valgene, saaledes at Partiet kommer ind med en talrig Repræsentation i Folketinget for at kunne gøre sig gældende her. Efter den Styrke, som Højre mønstrede ved sidste Valg, synes jeg, at man maa sige, at hvis Højre kunde enes, hvis der i Højre var Mulighed for, at man, med nogen Ledelse, med Styrke og Klarhed kunde gaa til at følge en Politik, som var konservativ, men som sagde: Vi støtte os til den Magt, vi kunne erobre i Folketinget, det vil med andre Ord sige, at hvis Højre helt og holdent vilde acceptere den nuværende Regerings Politik, saa er der ikke ringe Chance for, at Højre ved kommende Valg kan arbejde sig op til — vel ikke paa en Gang, ved eet Valg, men efter adskillige Valg, altsaa med Tiden — at kunne blive et Flertal her i Tinget. Det er klart, at hvis Højre slog ind paa en saadan Politik, vilde mange, der nu slutte sig til Regeringspartiet, men som virkelig ere konservative, flokkes om Højre, og det vilde i og for sig heller ikke i Fremtiden være nogen Ulykke. Naar vi blot ere komne ind i parlamentariske Tilstande, og naar det er givet, at Regeringen skal udgaa af Flertallet af Folket, saaledes som det afspejler sig i Flertallet i Folkets Repræsentation, saa er der intet at sige til, at det snart er en konservativ Strømning, der er ledende, snart en moderat og snart en radikal. Det maa vi tage, saaledes som Villien i Folket er, thi ellers ere vi jo ikke Demokrater. Men saaledes som Højres Politik blev ført i sidste Valgperiode og under Valgkampagnen maa man nærmest undre sig over, at det kunde lykkes at samle et væsentligt Stemmetal om en Politik, der var i den Grad i Bakker og Hulveje, at ingen i Virkeligheden vidste, hvad en Højremand var, om det var en Mand, der sluttede sig til den Politik, der førtes af det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen) eller til en helt anden og modsat Politik. Man vidste blot, at Brydningerne vare stærke inden for Højre, men ikke, hvad der var raadende der.

Saaledes som Folketingsvalgene gik, blev det jo imidlertid ikke nogen straalende Succes for Regeringspartiet. Det mistede sit Flertal i Folketinget, og da man gik til Landstingsvalg, gik det jo ikke

bedre der; saa mistede det det Flertal, det havde haft i Landstinget i Alliance med de frikonservative. Det vil sige, at hele den Politik, som det nuværende Ministerium hidtil havde lagt an paa at føre, strandede. Den Politik, som det nuværende Ministerium tidligere lagde an paa at føre — og Gud ved, hvilken Politik det fremtidig vil følge, rimeligvis aner Regeringen det ikke selv — gik jo ud paa at træffe Aftaler, eller om ikke at træffe udtrykkelige Aftaler, saa dog at være i Føling med de frikonservative i Landstinget, og saa faa gennemført sine Lovforslag her i Folketinget ved Hjælp af Reformpartiet, som skulde lystre og støtte Regeringen, i den Skikkelse, i hvilken man vidste, de frikonservative vilde tage dem; saa førte man dem op i Landstinget og saa vandt man en glimrende Sejr ved at gennemføre dem dér — i den Skikkelse, i hvilken de frikonservative vilde have dem. Men den Politik kan man jo ikke saa trøstigt føre i Fremtiden. For Fremtiden har Ministeriet jo ikke nogen Sikkerhed for, at de Forslag, om hvilke der er Enighed mellem Regeringspartiet og de frikonservative, kunne blive gennemførte i Landstinget i den Skikkelse, i hvilken disse to Partier ere blevne enige om dem.

Hvad ellers Valget til Landstinget angik, saa var der jo flere sorte Pletter paa det, ogsaa for Regeringspartiet i det hele. Men jeg skal ikke opholde mig ved dette. I det hele er det jo ikke saa meget det, det gælder, naar man samles i en Folke-repræsentation efter et Valg, at give sig til at rippe op i de Saar, der tidligere ere blevne slaaede. Det er naturligt, at man vender Blikket fremad, og at man ser paa, hvordan de politiske Forhold skulle udvikle sig i Fremtiden, og det Forslag, der er fremsat fra det Partis Side, paa hvis Vegne jeg har den Ære at tale i Dag, er da et Forsøg paa at tilvejebringe en politisk Udtalelse fra Folkerepræsentationens Side, som virkelig kan være vejledende for Vælgerfolket overfor det Spørgsmaal: Hvad vil det danske Folketing søge at udrette i de kommende tre Aar, og paa hvilken Maade vil det søge at udrette det? Og derfor kan det Parti, jeg tilhører, med oprigtig Glæde hilse, at Hans Majestæt Kongen personlig aabnede indeværende Rigsdagssamling, fordi det giver Anledning til en højst fornøden, programmæssig Adresse-debat, ved hvilken det kan lykkes at skabe noget Lys over den taagede politiske Situation. Det er ogsaa vort Haab, at „Valget maa have øget Villien og Kraften og